

Kim's eerste ontmoeting met Liam

Het was een gewone donderdagochtend in Rotterdam, toen Kim Hendriks ruim drie jaar geleden voor het eerst de naam Liam Parker in een dossier zag staan. Hij werd genoemd als een potentiële schakel in een complexe witwasoperatie die verbonden was aan een internationaal drugskartel. Zijn rol leek in eerste instantie klein—een vermogensbeheerder die mogelijk onbewust werkte met bedrijven die gelinkt waren aan verdachte geldstromen. Maar iets aan de manier waarop zijn naam steeds terugkwam in de vele financiële overzichten van verschillende families maakte haar nieuwsgierig.

De eerste ontmoeting vond plaats in een formele setting: een gesprek op het politiebureau met haarzelf en een ervaren collega, bedoeld om hem te bevragen over zijn zakelijke connecties. Liam was officieel nog geen verdachte, maar een mogelijke informant die hen kon helpen het grotere plaatje te begrijpen. Kim herinnerde zich de manier waarop hij rustig ging zitten en hen aankeek alsof hij precies wist wat er zou komen.

“Mijnheer Parker,” begon Kim, die het gesprek zou leiden, “Bedankt dat u de tijd heeft genomen om hier te komen. We hebben een paar vragen over enkele opmerkelijke transacties die mogelijk via uw cliënten zijn gelopen.”

Liam knikte beleefd en glimlachte. “Natuurlijk. Ik wil u graag helpen, mits ik mijn cliënten daarbij niet in verlegenheid breng. Discretie is tenslotte een essentieel onderdeel van mijn werk.”

Vanaf dat moment voelde Kim hoe hij het gesprek probeerde te registreren. Hij sprak met zelfverzekerdheid over zijn rol als vermogensbeheerder, benadrukte dat hij altijd zorgvuldig te werk ging en niets wist van illegale activiteiten. Hij beantwoordde vragen met net genoeg detail om geloofwaardig over te komen, maar zonder werkelijk iets prijs te geven.

Er was iets aan hem dat haar intrigeerde. Hij was te kalm, te voorbereid. Elke vraag die ze stelde leek hij al te hebben verwacht. Toen haar collega hem vroeg naar een specifieke transactie tussen twee bedrijven, had hij een antwoord klaar dat klonk alsof hij het tientallen keren had gerepeteerd.

“Dat moet een vergissing zijn,” zei hij met een vleugje humor. “Ik ben bang dat mijn expertise niet verder gaat dan rendement optimaliseren. Als u naar drugs zoekt, zit u bij de verkeerde persoon.” Na het gesprek bleef Kim achter met meer vragen dan antwoorden. Liam's naam bleef opduiken in onderzoeksverslagen over louche bedrijven die als dekmantel dienden voor witwasoperaties. Maar ondanks al haar pogingen om hem direct te linken aan de kartels, bleef hij juridisch onaantastbaar. Hij had de gave om net buiten de schijnwerpers te blijven, altijd één stap vooruit op degenen die hem onderzochten.

Wat Kim echter niet verwachtte, was dat ze hem buiten het werk opnieuw zou tegenkomen. Een netwerkborrel van jonge professionals in de financiële sector, waar ze op uitnodiging van een kennis heen ging om beter inzicht te krijgen in de wereld waarin ze onderzoek deed. En daar was hij, Liam Parker, in gesprek met een groep mensen die aan zijn lippen hingen.

Toen hij haar zag, groette hij haar met een glimlach die een subtiele uitdaging in zich droeg. “Rechercheur Hendriks,” zei hij, terwijl hij haar hand schudde. “Ik hoop dat u vanavond niet

op zoek bent naar antwoorden. Dit is tenslotte een borrel, geen ondervraging”, lachte hij schalks.

Ze had hem niet genegeerd. Integendeel, ze had zich door hem laten meevoeren in een gesprek dat uren leek te duren. Hij had haar nieuwsgierigheid gewekt, niet alleen vanwege zijn mogelijke betrokkenheid bij criminele activiteiten, maar ook vanwege de manier waarop hij sprak—alsof hij haar begreep op een manier die niemand anders ooit had gedaan.

Die avond was het begin van een reeks ontmoetingen die haar leven zouden veranderen. Wat begon als een poging om meer over hem te weten te komen, veranderde in iets wat ze nooit had zien aankomen: een persoonlijke band, die uiteindelijk zowel haar morele kompas als haar carrière op het spel zette.